

[Hanne Reintoft.]

administration med indkaldelse af patienterne ikke belaster den enkelte syge hårdt nok i forvejen.

Hr. Gunner Baunsgaard var inde på det med de tomme senge. Jeg ved ikke, om det umiddelbart bliver et problem. Jeg har også hørt det diskuteret i Københavns amtsråd. Først og fremmest er problemet jo nu, at vi har lange ventelister, og skulle vi komme ud i risikoen med de tomme senge, så kunne vi måske begynde at overveje, hvor hurtigt vi udskrev folk. Jeg ved, at man i Københavns amtsråd er så stolt af, at man har den korteste indlæggelsestid, men når man ser folk humpede hjem på andendagen efter en blindtarmsoperation, så er jeg ikke sikker på, at vi længere har den sygepleje, som vi vel egentlig ønskede at have.

Jeg må også sige, at når man nu kommer med denne ordning for Finseninstitutets vedkommende, så synes jeg nok, at staten kører lidt frihjul dér ved at læsse radiumstationer og Finseninstitutet fra sig. Vi har længe burdet udbygge dem og ikke bare få den støtte fra privat side, som vi har fået. De lange ventetider, ikke mindst i ambulatorier på Finseninstitutet, er en meget hård belastning af patienter, der i forvejen har det meget svært. De sygehistorier, der går de lange timer dér, er ikke noget, der får folk til at befinde sig bedre.

Derimod må jeg sige til indenrigsministeren, at der var andre ting, jeg gerne ville have taget op, også når det drejer sig om sygehusrefusion — det generer os ikke skattemæssigt — og det var kommunernes refusionspligt over for amterne, når det drejer sig om plejepatienterne. Jeg ved, at mange kommuner har haft viljen til at bygge plejehjem, men er hindret af periodiske byggestop og låne- og investeringslofter, men vi kommer ikke uden om, at en del kommuner kører frihjul, fristes til at tage de hjemmeboende plejepatienter ind og lade amtskommunen betale disse meget høje priser. Jeg tror, det kunne sætte gang i et plejehjemsbyggeri, der var billigere og menneskeligt mere forsvarligt, hvis vi fik en refusionsordning her.

Jeg har en lille detalje, som jeg nødig vil have at man misforstår, men som jeg også gerne vil bede indenrigsministeren overveje. Det drejer sig om fremmede statsborgeres

indlæggelsesret. Kommunisterne mener selvfølgelig ikke, at udlændinge, der er på ferie eller har arbejde i Danmark, ikke skal kunne få gratis sygebehandling, tværtimod, men kunne vi ikke blive fri for, at rige udlændinge kan lade sig operere hos en eller anden specialist og være indlagt på vores hospitaler — jeg tror for et halvt år siden for 57 kr. om dagen, altså billigere end et hotelværelse, mens danske skatteydere betaler de 700 kr., det i realiteten koster. Kosmetiske operationer må man kunne få foretaget i hjemlandet.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Ja, fru Hanne Reintoft, Danmark er jo et venligt land, og vi vil gerne modtage udlændinge. Jeg ved ikke, om fru Hanne Reintoft hører efter lige netop nu. Det lykkes måske at sige et par ord til fru Hanne Reintoft i forbindelse med dette. Vi er jo traditionelt et venligt land og vil altså gerne behandle udlændinge godt, hvad enten de kommer østfra eller vestfra, hvad enten de er rige eller fattige, og vi har altså også fastsat en takst. Så vidt jeg husker, ligger den på 150 kr. pr. dag. Det er vistnok rigtigt, at nogle kan tage en lille ferietur over og blive opereret og behandlet her og så alligevel have penge til overs, men det vidner dog lidt om vores stode og den måde, hvorpå vi i almindelighed behandler vores borgere. De må altså bidrage lidt. Jeg skal meget gerne se på det, men vil ikke på forhånd love nogen ændring.

Må jeg sige til fru Hanne Reintoft, at det er jo rigtigt, at i og med at man overfører de 320 mill. kr. fra staten til amtskommunerne, fører man dem over til en proportional beskatning. Det er jeg personlig heller ikke tilhænger af.

Der kan også være megen mening i det, som fru Hanne Reintoft var inde på vedrørende radiumstationen og Finseninstitutet, hvor man måske ikke har haft midler nok. Det er, fordi dette folketing ikke har villet bevilge flere midler end dem, vi har fået.

Dernæst vil jeg gerne sige, at normalt er praksis jo den, når opgaver overføres til amtskommuner eller kommuner, at så følger der penge med; man opretholder altså totalbalancen. Her er der nok et lidt andet tilfælde, hvor man næppe skal gøre det, men hvis